SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 90. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 13, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 13-го ТРАВНЯ 1995 р. Ч. 90. РІК CII.

УКРАЇНА ВРОЧИСТО ПРИВІТАЛА ПРЕЗИДЕНТА ЗСА

ВІДБУДУТЬСЯ РІЧНІ НАРАДИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Екзекутива Українського Народного Союзу повідомляє, що річні наради Головного Уряду УНС розпічнуться на Союзівці у понеділок, 15-го травня, і триватимуть до четверга, 18-го травня .

У програмі передбачається коротка церемонія біля пам'ятника Т. Шевченкові, відкриття нарад з відповідним вступним словом предсідника УНС Уляни Дячук, прийняття порядку нарад, покликання комісій, звітування членів Головного Уряду, управителя Союзівки, головного редактора „Свободи", головного редактора „Українського Тижневика" і Контрольної Комісії, дискусія над звітами, запити і виміна думками, пляни на майбутнє, схвалення резолюцій і рекомендацій та прийняття бюджету на 1995 рік.

У нарадах візьмуть участь: предсідник УНС У. Дячук, заступник предсідника д-р Нестор Олесницький, директор для Канади д-р Петро Саварин, заступниця предсідника Аня Дидик-Петренко, секретар Марта Лиско, касир Олександер Благітка, члени Контрольної Комісії: Степан Гавриш, Василь Пастушок, Степанія Геврик, інж. Анатолій Дорошенко, Іван Винник, Радні: Рома Гадзевич, Текля Мороз, Стефко Куропась, Алекс Худолій, Володимир Корчинський, Євген Іванців, Степанія Гаврилюк, Тарас Шмаґала мол., д-р Олександер Серафин, Андрій Кейбіда, Анна Ремик, Микола Дяківський, Роман Куропась, о. Мирон Стасів: головний редактор „Свободи" Зенон Снилик, головний редактор „Українського Тижневика" Рома Гадзевич, адміністратор оселі Союзівка Іван Флис, мол., і почесні члени Головного Уряду УНС: інж. Степан Куропась, д-р Ярослав Падох, Ґеновефа Жеребняк, адв. Анна Чопик, Марія Душник, проф. Богдан Гнатюк, Анна Гарас, д-р Мирон Куропась, о. митрат Степан Біляк, Володимир Сохан, д-р Іван Флис, Йосип Лисогір і Василь Дідюк.

Спілка Юристів України провела надзвичайний з'їзд

Київ(УНІАР).— Хвилиною мовчання на знак вшанування пам'яті свого голови Володимира Суміна,який помер у січні, розпочалася праця позачергового з'їзду Спілки Юристів України.

За словами виконуючого обов'язки голови спілки Валерія Євдокимова, назріла необхідність визначити ролю і місце організації в громадсько-політичному житті України. При цьому він висловив тверде переконання, що подолати критичний стан у державі можна тільки шляхом глибоких політичних та економічних реформ. Тому Спілка Юристів України повинна стати справжньою опорою курсові реформ.

Найважливішим завданням СЮУ на сучасному етапі є активна участь у конституційному процесі та реформуванні судово-правної та адміністративної систем.

Після смерти В. Суміна, СЮУ опинилася в скрутній ситуації через недостатній рівень організації праці в реґіонах. Спостерігаються також небажані тенденції проникнення в Україну закордонних адвокатських та авдиторських фірм, послугами яких користуються, в основному, спільні підприємства та банки, але СЮУ не має наміру здавати позиції.

Свідченням цього є активна міжнародна діяльність, підтримування тісних контактів з багатьма міжнародними юридичними структурами. Під час відвідин В. Євдокімовим ЗСА досягнуто домовлення про надання 250, 000 дол. на підтримку становлення демократичної правової системи в Україні.

Новим головою Спілки Юристів України на з'їзді обрано В. Євдокімова.

Депутат Верховної Ради і президент Правничої Фундації Сергій Головатий повідомив про заснування щорічних іменних премій для студентів державних і недержавних юридичних вищих учбових закладів або університетських юридичних факультетів. Це зроблено для заохочення здібної молоді до поглиблених студій з актуальних проблем розвитку української держави і права.

Премією ім. Леоніда Юзькова — 600 дол.— нагороджуватиметься студент випускного курсу за праці з теорії і практики сучасного конституціялізму в Україні.

Премія ім.Володимира Суміна —400 дол.— присуджуватиметься студентові передостаннього курсу за праці на тему побудови правової держави в Україні.

Відбувся екологічний семінар

Київ(УНІАР).— Тут відбувся міжнародний семінар "Управління інфраструктурою довкілля", ініціяторами якого стали Університет Джонс Гопкінс, ЗСА і Центр екологічної освіти та інформації при Національному Університеті "Києво-Могилянська Академія". Фінансову підтримку для його проведення надали НАТО і Міжнародний фонд Сороса.

Представники понад 15-ти країн світу прибули на семінар з метою розгляду метод, які можуть бути використані для розв'язання невідкладних проблем з об'єктами інфраструктури довкілля. Основною метою семінару є встановлення контактів між практиками та науковцями держав НАТО і колишнього комуністичного бльоку.

Учасники семінару вважають за необхідне закласти підвалини довготривалого співробітництва між науковими та управлінськими інституціями для спільного вирішення важливих проблем.

За словами директора Центру екологічної освіти Андрія Демиденка такий семінар проведено вперше не тільки в Україні, а й на території нових незалежних держав. Щодо участи НАТО, то цей бльок має дуже серйозні природоохоронні програми. І відколи Україна приєдналася до програми "Партнерство для миру" вона має право співпрацювати з НАТО.

ЗСА ВВАЖАЮТЬ УКРАЇНУ КЛЮЧЕВОЮ КРАЇНОЮ ЦЕНТРАЛЬНОЇ ЕВРОПИ

Київ-(УНІАР).— Тут у четвер, 11-го травня, на Бориспільському летовищі приземлився "Боїнґ" з президентом ЗСА Биллом Клінтоном на борті. Виходячи з літака, американський Президент зупинився, постояв хвилину, перш, ніж ступити на вкраїнську землю, бо побачив на щоглі невелику синьожовту смужку українського прапора, а поряд величезний, у кілька разів більший прапор ЗСА. Так символічно українці сказали високому гостеві більше, ніж можна сказати словами.

Американську делеґацію зустріли: виконуючий обов'язки прем'єр-міністра Євген Марчук, міністер закордонних справ Геннадій Удовенко, голова президентської адміністрації Дмитро Табачник, голова Київської Міської Ради Леонід Косаківський, амбасадор України в ЗСА Юрій Щербак, амбасадор ЗСА в Україні Вілліям Міллер і багато представників преси, хоч протоколом і не передбачалося ніякої пресконференції.

Розкішний "Лінколн" повіз Гілларі й Б. Клінтонів до української столиці, де біля Маріїнського палацу вишикувалася почесна варта і високих гостей зустріли Президент України Леонід Кучма з дружиною Людмилою.

Під час врочистої церемонії у Маріїнському палаці Президент Кучма зауважив, що перша державна візита Б. Клінтона в Україну співпала з буянням весни і цвітінням каштанів і тому ця візита набуває символічного значення та вселяє надію, що цей день займе особливе місце у літописі українсько-американських відносин. Україна готова тісно співпрацювати із З'єднаними Стейтами, з сусідніми країнами і світовим співтовариством над розбудовою такого світового порядку, який зробив би неможливою "холодну війну", або навіть холодний мир. Саме тому Україна перша подала людству приклад ядерного роззброєння, розпочала радикальні реформи, будує демократичне суспільство і є надійним партнером, готовим до конструктивної взаємовигідної співпраці. Л. Кучма запевнив Президента і Першу Лейді ЗСА, "що працьовитий, талановитий і сповнений історичного оптимізму народ ЗСА" користується в Україні великою повагою і симпатією. "Ми радіємо вашим досягненням у розвитку економіки, соціяльного життя, охорони здоров'я, науки, культури, спорту. Ми разом з вами співчуваємо жертвам трагедії в Оклагома Сиіті... Ми пишаємося значною ролею в усіх сферах життя ЗСА наших земляків, американських громадян українського походження, які зберегли кращі якості українського народу — працелюбність, толерантність, любов до рідної землі, наполегливість у досягненні наміченої мети. Так, ми наполегливі люди і ми віримо, що досягнемо нашої мети: побудуємо незалежну, демократичну, процвітаючу, стабільну европейську державу — Україну. Ми також віримо, що в досягненні цієї історичної мети зможемо опертися на американський досвід, ваше розуміння наших проблем, дружню підтримку і допомогу. Ласкаво просимо, дорогі гості, в Україну", — сказав Президент Кучма під час врочистої церемонії.

У промові-відповіді Б. Клінтон запевнив Л. Кучму і Першу Пані України, що йому дуже приємно відвідати Україну, яка є однією з найстарших держав Европи і водночас однією з наймолодших демократій Европи. Майбутнє України надзвичайно важливе для ЗСА, бо, досягши стабільности і добробуту, вона може стати центром демократії та стабільности в Центральній Европі, а також важливим політичним та економічним пертнером для ЗСА. Після відмови України від ядерної зброї ЗСА і весь світ почувають себе більш безпечними та певними. Б. Клінтон від імені ЗСА подякував українським політикам за таке відважне і розсудливе рішення. Міжнародна спільнота оцінила це і відгукнулася бажанням допомогти Україні. ЗСА із захопленням спостерігають той поступ, якого Україна досягла за короткий час. Будування демократії та розвиток економіки вимагають часу і терпеливости. І народ України показав, що в нього є досить і того, й другого.

По закінченні церемонії в Маріїнському палаці, відбулася пресова конференція в Українському Домі, де на запитання журналістів відповіли державний секретар ЗСА Воррен Кристофер, радник Президента ЗСА з питань національної безпеки Ентоні Лейк та секретар скарбу ЗСА Роберт Рубин. Вони повідомили, що Б. Клінтон має намір поставити питання в Сенаті про виділення 100 міл. дол. для програми "Партнерство для миру" і з них 10 міл. для України. Крім того, президент Клінтон ініціює надання допомоги Україні в сумі 4 біл. дол.з боку країн "великої сімки".

Американський уряд розуміє, що закрити Чорнобильську АЕС тільки силами України неможливо і робитиме все, щоб міжнародне співтовариство взяло участь у здійсненні програми закриття ЧАЕС до 2,000 року.

В перший день переговори між Б. Клінтоном і Л. Кучмою завершилися прийняттям спільної заяви.

Президент Л. Кучма вітає президента Б. Клінтона

Президент Б. Клінтон і його дружина Гілларі під час дефіляди українського вояцтва

СХОДИНИ І ДОПОВІДІ ТУІА

Нюарк, Н. Дж. — Товариство Українських Інженерів Америки, Відділ Ню Джерзі, влаштовує сходини, на яких будуть виголошені доповіді з циклю „Сучасні проблеми України". Сходини відбудуться у суботу, 20-го травня, в залі церкви св. Івана Хрестителя, Сенфорд аве. в Нюарку. Початок о год. 7-ій вечора. Доповідатимуть: доцент катедри української історії Прикарпатського Університету в Івано-Франківському Степан Сворак („Україна на шляху від колонії до самостійної держави") та проф. П. Грицак („Енерґетичні проблеми України"). Після доповідей — дискусія.

ООН продовжила договір про нерозповсюдження ядерної зброї

Ню Йорк, ООН. — В четвер, 11-го травня, на засіданні ООН, присвяченому договорові про нерозповсюдження ядерної зброї, прийнято важливе рішення — продовжувати чинність договору щороку без повновного перегляду його умов.

Всі 175 країн-членів ООН були від самого початку згідні з умовами договору, однак 24-денні дебати засвідчили, що вони розуміють його по-різному. Головуючий на засіданні срілянкійський дипломат Джаянта Дганапаля запропонував відновити договір, підписаний в 1970 році, на підставі узгодження, не голосуючи.

Щоб належним чином оцінити цю справді історичну подію, тут треба вияснити дійсну ситуацію напередодні прийняття цього рішення. Отже, існує група держав, які офіційно мають ядерну зброю — це ЗСА, Великобританія, Франція, Росія і Китай. Вони не змогли прийти до спільної думки щодо того, чи треба посилити контролю над ядерною зброєю і переглядати існуючий договір щороку, а не раз у п'ять років, як це робилося раніше,або ж запровадити повну заборону на випробування нових типів ядерної зброї до кінця 1996 року з наступним зменшенням і знищенням всього ядерного арсеналу плянети.

Інші держави також виявили різні точки зору. Південна Африка претендує на ролю лідера „третього світу". В її інтересах було зменшити прірву між ядерними і неядерними державами. Індонезія не хотіла посилення контролі і наставлена проти плянованого зменшення ядерної зброї. В цьому з нею погоджуються Іран, Йорданія, Маляйзія і ще декілька держав. Вони пропонували відновлювати договір кожні 25 літ, але не мали досить прихильників цієї пропозиції.

Є ще одна група держав, які колись не приєдналися до договору. Цілком можливо, що вони мають намір продукувати власну ядерну зброю або ж уже мають її. Це Індія, Ізраїль і Пакістан.

Ізраїль побіцяв приєднатися до договору через декілька років, коли будуть підписані договори про мир з арабськими країнами.

У СВІТІ

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ країнські серби ввели свої танкові формації в зону, яка перебуває під контролею миротворних сил ООН. Серби мотивували свої дії тим, що хорватський наступ 1-го травня на укріплення сербів поблизу міста Пакрац почався з такої самої зони у Хорватії. Хорватська влада запевняє, що не має наміру розвивати наступ своїх військ. В листі загребського уряду до уряду Великобританії підкреслюється, що хорвати „стримаються від рисковних воєнних операцій і нададуть представникам ООН вільний доступ у західню Славонію". Тим часом серби значно активізували збройні дії у Боснії, знову розпочавши інтенсивні артилерійські обстріли Сараєва, боснійської столиці. Від минулої неділі вже загинуло декілька десятків мирних сараєвців.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Франції Едуар Балладюр в листі на ім'я президента Франсуа Міттерана повідомив про свою резиґнацію. Згідно з французькою політичною традицією, після вибрання нового президента прем'єр мусить формально зрезиґнувати, але йому пропонується виконувати обов'язки аж до часу призначення нового кабінету міністрів. Е. Балладюр очолив уряд весною 1993 року після того, як у парляментарних виборах перемогла правоцентристська коаліція „Союз за Францію". В лютому цього року він висунув свою кандидатуру на президента, але зазнав поразки вже у висліді першої тури голосування. Перемогу у президентських виборах здобув Жак Ширак, якому Ф. Міттеран до 20-го травня передасть уповноваження керівника держави.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ за вибух у ризькій синагозі 6-го травня взяла на себе нікому не відома група „Рубікс". Про це повідомив міністер внутрішніх справ Латвії Яніс Адамсонс. Командир тієї групи у телефонічній розмові погрожував знищити пам'ятник Свободи у столиці Латвії і здійснити криваві диверсії у пасажирських потягах, якщо колишнього лідера комуністів Латвії Альфреда Рубікса, заарештованого в серпні 1991 року, не випустять з тюрми протягом найближчого тижня. Прем'єр республіки Маріс Ґайліс, виступаючи з цього приводу у телевізійній програмі, запевнив, що злочинців буде знайдено і покарано. На думку М. Ґайліса, терористичну акцію здійснено з метою „підірвати міжнародний престиж Латвії і спричинити напруження в країні".

ГЕНЕРАЛЬНА прокуратура Німеччини призначила нагороду 100,000 марок за допомогу у виявленні злочинців, які в ніч на 7-ме травня підпалили синагогу у північнонімецькому місті Любеку. На думку слідчих органів, ця терористична акція була добре спляновна і мала політичне підґрунтя, оскільки її здійснено якраз напередодні 50-річчя закінчення Другої світової війни. Підпал синагоги в Любеку — не перший. В березні минулого року четверо місцевих нацистів вже пробували спалити її, але тоді поліції вдалося затримати злочинців.

ПАРЛЯМЕНТ ІТАЛІЇ дав згоду на проведення чемпіонату світу з лещатарства в Сестрієрі у лютому 1997 року і Середземноморських спортових ігор, заплянованих на літо того ж року. Депутати вирішили виділити 90 біл. лір з державного бюджету на створення інфраструктури для практичного організування міжнародних спортових змагань. За ці фонди буде збудовано спортові комплекси в південній провінції Апулії і закінчено автову дорогу між Туріном і Пінерольом на півночі країни.

ДВА РОКИ самостійности чехів і словаків значать, очевидно, для них більше, ніж 70 років спільної історії. Через два роки після поділу Чехо-Словаччини погляди їхніх громадян на важливі проблеми дійсности дуже відрізняються. Ці дві спільноти не годяться навіть щодо того, що, властиво, означає слово „демократія". Мешканці Чехії і Моравії важають, що це передусім свобода і [illegible], в той час як словаки пов'язують з цим [illegible] матеріяльні успіхи.

В АМЕРИЦІ

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ ЗСА Джордж Буш зрезиґнував із членства у Крайовій рушничній асоціяції (НРА). Причиною для цього кроку була його образа з приводу листа розісланого згаданою асоціяцією з метою придбання фондів, у котрому один з її керівників описав деяких членів державних правоохоронних органів як „наряджених у чоботи урядових розбишак". У своєму листі з датою 3-го травня до президента НРАТомаса Вашінґтона Дж.Буш підкреслив, що подібні вислови про урядових правоохоронців ображають його почуття чести та переступають межі пристойности.

У СЕРЕДУ, 10-ГО ТРАВНЯ, відома фірма зв'язку Ем-Сі-Ай повідомила про свої пляни вкладу 2 міл. дол.у корпорацію вісток Руперта Мирдока з метою оформити світове партнерство засобів масової інформації. Р. Мирдок назвав цю злуку важливим і корисним шлюбом, але аналітики фінансових справ, зокрема нюйоркського Волл стріту"дещо скептично задивляються на цю злуку, а багато з них мають свої сумніви чи Ем-Сі-Ай отримає сподівані користі за свій поважний фінансовий вклад.

ФЕДЕРАЛЬНА ПРОКУРАТУРА в середу, 10-го травня, значно поширила свою справу стосовно розслідів вибуху, жертв і знищення державного будинку в Оклагома Сиіті. Державні прокуратори офіційно оскаржили у причетності до вище згаданої трагедії Террі Линн Ніколса, приятеля вже оскарженого Тимоті МекВея, та перевезли його з Кензас до Оклагоми для дальшого проведення допитів і слідства.

ПЕРЕБУВАЮЧИ У МОСКВІ, президент Билл Клінтон вирішив поза рамками офіційної програми підкреслити успішність американської торговельної промисловости в Росії. Для цього він вибрав 65-мільйонове виробництво Кока-Колі, яке віддалене всього тільки 17 миль від центру Москви. Своїми відвідинами, а тим самим і вирізненням згаданого підприємства, Президент не здобув собі симпатії у керівництві фірми Пепсі, чим і розпочав свіжу ривалізацію двох світових суперників Кока-Колі та Пепсі.

НАЙНОВІШІ ДОСЛІДИ ВКАЗУЮТЬ, що тепер працюючі жінки в ЗСА вкладають до родинного бюджету половину всіх прибутків. У багатьох випадках жінки є тими які заробляють більше, ніж їхні чоловіки, а останніми роками чим раз частіше трапляються випадки, де жінка є тією єдиною особою, що своєю заробітною платнею утримує родину. Тому ці нові досліди відкидають дотеперішнє поняття, що працюючі жінки є тільки тими, що приносять податкову платню для не конечних видатків..

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Матері сьогоднішнього дня

Коли, як і кожного року, в другу неділю травня відзначаємо День Матері, а вже багато тижнів наперед усі засоби реклями пригадують про потребу купна подарунків для матерів чи принаймні квітів, хочеться мимоволі на хвилину застановитися над тим, які завдання і які складні обставини мають матері сьогодення, а зокрема наші, українські матері.

Поширення рівноправности принесло їм багато можливостей, яких вони раніше не мали, але чи з ними принесло також краще життя і більше щастя? Правда, теперішня жінка може станути нарівні з чоловіками майже до кожної праці, навіть до військової служби, але коли вона бажає заложити родину та стати матір'ю, її „рівність" ускладнюється зовсім природно. Бо як тут погодити професійну чи тільки заробіткову працю з обов'язками матері, як провадити подвійне життя і не зробити шкоди дитині? Різні способи винаходять молоді матері сьогоднішнього дня, щоб виконати усі свої обов'язки, а держави у цьому допомагають відповідними яслами, дитячими садками чи іншими установами, які на час роботи заступають материнську опіку. Є також ще і посередні можливості заступати маму, а це бабуні, няні чи навіть часом чоловіки.

Але все це лише заступство — краще або гірше, а таки заступство. Який вплив має така система на дитячу психіку і на її розвиток — важко осуджувати. Зокрема тут, на Заході, де праця жінок поза домом лише не так давно стала правилом, що невідомо як це відіб'ється на майбутньому цілих народів. Але система дитячих ясел і садків для дітвори, що народжувалась у колишньому СССР, тривала так довго, як довго був комуністичний режим, і сьогодні ми маємо вже доросле покоління, що виросло без безпосередньої опіки матерів, принаймні у більшості випадків. Чи таки у відношенні до довколишнього світу не бачимо того впливу групового життя без метеринського безпосереднього тепла і любови? Чи не відбивається воно на всіх проявах сьогоднішніх складних проблем, що виникли у вільних державах СНД?

Але особливо турбує нас, українців, не лише характер та підхід до життя того покоління в Україні, але також сьогоднішні проблеми, які ніяк не полегшують материнства, а навпаки зробили його ще важчим. Добре знаємо, що приріст населення в Україні тепер застрашаючо знизився від часу катастрофи в Чорнобилі, а також від щораз гіршого життєвого рівня. З вісток у нашій пресі, з розмов з екологічними експертами з України знаємо, що багато молодих жінок добре застановляється над приведенням на світ дитини, що може бути хвора або ненормальна. Знаємо з опитів, які проводять тепер в деяких містах України, що 50 відсотків вагітних жінок мають ненормально високу радіяцію у пляценті і можна сподіватися, що ця радіяція перейде також на дитину. Знаємо також із відвідин та розмов з нашими рідними, яке важке життя тепер усіх матерів, на яких лежить увесь тягар роздобути поживу для родини, а з тим також зберегти потрібне, зокрема для молодших, здоров'я. А пригадаймо скільки вже тих матерів просило у нас, „щасливих" діяспорців, помочі у лікуванні своїх дітей та які скупі в них можливості рятувати дітей від каліцтва чи смерти.

Як, отже, будуть матері в Україні „святкувати" свій день цього року? Хто принесе їм квіти чи дорогі подарунки, хто скаже їм „дякую" за все те, що вони день в день, тиждень за тижнем, місяць по місяцеві, рік за роком стараються зробити для своїх нечисленних дітей, для своїх родин, в яких ніхто інший, а саме вони є опорою і підставою.

Позабудьмо, отже, в цю неділю, 14-го травня, усіх матерів-феміністок, що вибороли собі повну рівноправність і добровільно несуть консеквенції своєї самостійности, замінивши виховання дітей на професію. Подумаймо, однак, з повною вдячністю та теплим серцем про матерів в Україні, бо від них залежить, чи буде кому розбудовувати нашу вільну державу до кращого завтра.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Микола Руденко

БУРХЛИВИЙ КВІТЕНЬ

V

Недружня позиція Думи виявилася також у тому, що вона вельми прихильно заслухала доповідь спікера кримського парляменту С. Цекова, який поскаржився російським парляментаристам на київський Уряд — поскаржився так, буцімто він, наш Уряд, ще й досі підпорядкований Москві. Дума йому висловила моральну підтримку, вбачаючи в Україні мало не аґресора. Подали моральну підтримку С. Цекову також вищі керівники Росії. Уже не раз запитували Б. Єльцина, як він наставлений до подій у Криму. Єльцин відповідав: „Думаю". І нарешті він таки ж „надумав": заговорив про це так, як того бажали В. Жириновський і К. Затулін. Він недвозначно заявив, що Москва пов'язує підписання договору про дружбу й співробітництво з Україною з тим, як український Уряд вирішуватиме кримську проблему. І уточнив: „Відносини між Симферополем і Києвом мають складатися без втрат для кримчан".

Чого хочуть кримські сепаратисти, нам добре відомо. Безумовно, Київ не зможе їм догодити — вони налаштовані абсолютно вороже до всього українського. Кримські сепаратисти задовольняться лише тоді, коли, за висловом мера Москви Лужкова, Симферопіль і Севастопіль стануть одинадцятою і дванадцятою префектурами Москви. Іще ясніше з цього приводу висловився А. Козирєв. Він при цьому не згадував України, але його заява з'явилася вслід за інтерв'ю Єльцина. Вона звучала цілком зловісно. Росія не спиниться перед використанням збройних сил, щоб захистити права росіян за кордонами Російської Федерації. Згадаймо, що саме так починалася Друга світова війна: Гітлер захищав права судетських німців, тобто їхнє бажання бути громадянами не Чехії, а Німеччини. Аналогія повна.

Як видно, офіційна Москва вважає війну в Чечні лише пробою. А проте не слід забувати, що показала ця „проба": лише мирних громадян уже загинуло близько 40,000, а „проба" ще й досі не скінчилася. І зверніть увагу: серед загиблих більше половини етнічних росіян, які жили в Чечні. Ось як дбає Москва про так званих російськомовних. Хіба ж не те саме чекає кримчан, якщо Росія наважиться „визволяти" їх з-під українського „гніту"?

Цікаво виглядають інші показники з цієї кривавої проби. Я вже писав про генералів, які відмовилися брати участь в чеченській бійні, серед них були навіть заступники міністра оборони. Сьогодні нараховується 567 російських офіцерів, котрі відмовилися воювати проти чеченців, ними займається прокуратура. Отож не так просто Єльцинові й Козирєву підняти російські війська проти народів, які прагнуть свободи й незалежности. Те, що сьогодні українські міста по суті належать російськомовним — не лише наш мінус, але й плюс: росіянам довелося б воювати проти своїх братів і сестер. Що ж до вірности чи невірности тих, на кого напали, то це більше вирішує сама фронтова ситуація, ніж твоя воля: ти б не хотів стріляти, але мусиш. І мусиш гинути. Отож від погроз до реальних дій дуже далеко.

І все ж дуже неприємно, що ці погрози мають місце. Вони підбурюють кримських сепаратистів, породжують нестабільність. Якщо саме цього бажали керівники Росії, то можна сказати, що вони свого досягли. Але вони не досягли головного: залякати Україну, щоб вона добровільно відмовилася від Криму, їм не вдалося. Та й взагалі війна Росії проти України — це для Росії самогубство: китайці тільки цього й чекають. А може, саме тому Москва так недружньо заговорила з Києвом, що військовий міністер України Шмаров, не запитавши дозволу в Москві, поїхав до Пекіну й підписав там якісь угоди? Цілком можливо. Та й дружні відносини України з Америкою Москві також не до смаку.

Давно в моїх статтях читач не зустрічає чогось позитивного — здебільшого вони фіксують увагу на наших кризових негараздах. Що ж, я цим не грішу проти правди — такою вона й справді є, наша заштормлена нечуваною кризою Україна. Та все ж треба сказати й про те, що подекуди з'явилися перші ластівки економічного видужання. Їх покощо дуже мало, та все ж вони вже є — отож не сказати про них просто таки гріх. Перш за все належить відзначити, що в деяких областях у промисловості зупинилося падіння продуктивности й почалося повільне зростання. На жаль, таких областей покищо небагато. Уже доволі давно не падає проти доляра й російського рубля наш купоно-карбованець — стоїть на межі 147—150,000 карбованців за доляр. А це означає, що цього року таки ж буде введена гривна. Непопулярна, скомпромітована грошова одиниця сама із себе продукує інфляцію та інші кризові явища. Поперше, вона є поганим стимулом до праці — а це в умовах кризи надзвичайно великий недолік. Подруге, ніхто не затримує цю горевалюту в гаманцях, не кажучи вже про ощадкаси — її намагаються якомога швидше збути з рук. А це означає: в обігу бере участь така велика маса грошей, що вони втрачають вартість, а разом з ними втрачає вартість заробітна платня.

(Закінчення на стор. 3)

Д-р Юліян Мовчан

ПРО ЩО ПИШЕ „ВАШЕ ЗДОРОВ'Я"?

II

Чи можна бачити людину „наскрізь"?

У тому самому числі „Ваше Здоров'я" майже цілу сторінку присвятило Тамарі Колотенко — жінці ще досить молодого віку, яка в останні часи здобула в Україні велику популярність бачити людину „наскрізь". Народилася на Вінничині, її бабуся Тодосія передала свій знахарський досвід своїй внучці. Її тітка також була відомою знахаркою, яка лікувала і людей, і тварин.

Дар бачити і лікувати, як пише авторка статті Любов Вакулик, Тамара Колотенко відчула вже в зрілому віці і тому, вирішивши здобути знання анатомії, закінчила медичне училище. Потім під керівництвом професора І. Торської вона пробувала працювати з клітиною, вивчаючи, як своєю біоенерґією вона може змінювати клітину (і тому згодом її стали називати „біоенерґетик Тамара Колотенко").

Потім вона почала працювати в кабінеті Дарницької поліклініки недалеко Києва. „Сотні людей, — як свого часу писала письменниця Таїса Шаповаленко в „Літературній Україні" з 24-го вересня 1992 р., — пройшли обстеження та лікування в Дарницькій поліклініці ч. 1, в якій працює Тамара Колотенко. Там під дахом клініки діє і науковий центр, який запропонував Тамарі співробітництво. Сотні людей мріють побути в неї на прийомі. Її вимоги збігаються з вимогами вчених, вимогами найсучаснішої, точніше, завтрашньої медицини. Свої діягнози вона може в будь-яку хвилину перевірити з допомогою біофізичних приладів за методами Накатані та Фолля. Тут вона закінчила курси електропунктурного діягнозування, яке допомагає без складного і громіздкого обладнання проводити діягностику всіх систем людського організму та визначати можливе першоджерело недуги, що тільки появляється".

Тепер Тамара Колотенко співпрацює з відомим фізіотерапевтом Олександром Музикою. Коли фізіотерапевт Музика може „прочитати" наявність пухлини в тому чи іншому органі, то біоенерґетик Колотенко за кілька хвилин скаже, де саме знаходиться та чи інша патологія та якого вона розміру.

Резюміючи вищеподане, ті, що ближче знають Тамару Колотенко, дійшли до висновку, що очі цієї жінки мають дивний дар бачити людину наскрізь. Її „рентґенівський" промінь за кілька хвилин висвітлює в організмі хворі місця. Науковці пояснюють це вмінням вловлювати різницю частоти та довжини енерґетичних випромінювань, що дає неоднаковий кольоровий ефект. Темні плями і є тими місцями, котрі потребують в організмі лікування. Але як пояснити те, що вона також із знимок може визначити стан здоров'я людини і зробити це з точністю? І не тільки зробити діягнозу, але й вилікувати недугу.

Коли в пресі появилося повідомлення про надзвичайні можливості цієї жінки, її запросили до Америки для зустрічі з нею. Як подає Любов Вакулик у своїй статті „Я бачу людину наскрізь", в одному інституті, де вона діягнозувала людей, американські лікарі визнали, що вона з точністю може описати стан організму людини за 15-20 хвилин, тоді як з допомогою медичної техніки на це треба затратити до двох годин. І взагалі, як пише Вакулик, її діягнози та бачення людини мали в американців великий успіх.

З Тамарою Колотенко в ЗСА мав нагоду бачитися також відомий наш літературознавець, прізвища якого з певних міркувань не подаю. Про свої враження від зустрічі з нею в листі до автора цих рядків він пише:

„Вона побувала разів два і в мене... Мої враження — жінка скромна, безпретенсійна, інтеліґентна. Наскільки я міг збагнути — досконало знає будову людського організму, людського тіла. Мова і термінологія в неї — фахово-медична. Вона удосконалювала свої знання в якомусь дослідчому центрі Академії Наук. Про це писала 'Літературна Україна'. Вона безсумнівно має Богом дану здібність 'бачити людину наскрізь'. У цьому я переконався, коли вона переглядала мене. Вона вказала на деякі деталі в моєму організмі, про які знав тільки я. При тому, підкреслюю, жодної пихи, зазнайства чи підкреслення своєї надзвичайної вищости. Я, каже, просто так умію".

Звичайно, кожна людина може вірити або не вірити в те, що бачить або чує. Також ніхто не може заперечити, що в світі є ще стільки таємниць природи, яких повністю напевно ніхто і ніколи не розгадає. І тому, кажучи словами відомого академіка Володимира Вернадського, „до явищ, які ніяк не можуть бути пояснені, але які відкидати, як неправдоподібні, хибні, вигадані, ми не маємо жодного права".

Володимир Жила

ПОДБАЙМО ПРО УНС РАЗОМ

Живемо у дуже трудному й вибагливому періоді, коли майже кожен день приносить зміни в технічному і життєвому відношеннях. З метою вижити безпечно й використати усі здобутки, що з'являються, треба уважно слідкувати за поступом та за його втіленням у життя. Хід цей помічаємо не тільки в людському бутті, але передусім в науці, політиці, техніці, фінансово-комерційних структурах, індустрії тощо.

Таким чином ми є свідками постійних ґльобальних змін, які не сміємо іґнорувати чи приглядатися їм в надії, що все повернеться на добрі шляхи без нашого серйозного втручання. Тільки таке ставлення є правильним, бо воно забезпечує природний хід справи, повноту її розвитку та використання усіх можливостей, що їх складає життя.

До речі, протягом останніх 10 років, а може і більше, ми були свідками подібних широких змін в американському житті, зокрема в індустрії, в банково-комерційних структурах і навіть у шкільництві. Уведення таких змін для зручности вияву назвемо перебудовою, що охоплює плянування, організацію праці, людські ресурси, забезпечення, продаж тощо. Для кращого розуміння справи, скажемо щиро, що в минулому ми часто дивувалися, чому в країні розгорнутого розвитку практикується перебудова та чи справді вона приносить користь. Спочатку зрозуміти цю практику було нелегко, зокрема людині непричетній до справи. Вона видавалася незрозумілою, коли, наприклад, почали застосовувати її такі ґіганти американської індустрії як Крайслер, Форд, Ай-Бі-Ем, деякі великі банки, забезпеченеві компанії, залізниця, авіяційні компанії тощо. Ми зрозуміли її щойно недавно, коли вона стала більш наочною і її почали практикувати менші корпорації та зокрема, коли прийшло до блискучого поліпшення в компанії Крайслер.

Сьогодні це майже щоденна практика в американських індустріяльних, банкових, асекураційних структурах, які постійно перебудовуються, стараючись таким чином подолати різноманітні труднощі, що з'являються на шляху їхнього розвитку.

Такої перебудови потребує тепер і Український Народний Союз, який минулого року вступив у друге сторіччя свого розвитку. Умови, які нині складаються перед УНСоюзом, є відмінні від тих, які були на початку цього століття, безпосередньо після закінчення Другої світової війни чи навіть ще у 80-их роках. При чому тепер вони міняються майже з року в рік. Це вимагає іншого підходу, а зокрема іншого плянування і то не тільки на короткий, але також на довший час.

„Будучи забезпеченевою і братською фінансовою організацією, — пише Уляна Дячук, предсідник УНСоюзу, — Український Народний Союз мусить постійно достосовуватися не тільки до вимог свого статуту, але заразом підпорядковуватися всім правилам забезпеченевих урядів у кожному стейті, де має дозвіл продавати життєве забезпечення. А ця контроля з кожним роком зростає і накладає все нові і гостріші обмеження".

Як знаємо, УНСоюз крім забезпеченевої діяльности уже з самого початку свого існування чимало уваги приділив культурним і національним справам, боровся за українську ідентичність, за розбудову українського етнічного життя. При чому функції ці виконував успішно і наскрізь корисно для добра справи. Таким чином УНСоюз розбудував широку видавничу діяльність, подбав про дозвілля для молоді, своїх членів та громади в цілому, про політичне лобі, щоб в наші модерні часи успішно боронити українські етнічні інтереси, а після проголошення відновленої української держави — і політичні інтереси. Двадцять років тому збудував над Гадсоном модерний будинок-хмаросяг, тоді один з найкращих в комерційній частині Джерзі Ситі. Почав широку забезпеченеву акцію в Канаді, яка, на думку провідних діячів Союзу, має велике майбутнє. Останньо відкрив бюро в Торонто з метою посилити там забезпеченеву акцію, зробити її більш динамічною, щоб охопити широкі маси українців у Канаді.

Підсумки здобутків УНСоюзу на порозі другого століття виявилися в основному позитивними, за вийнятком дефіцитного стану в галузях видавничій, дозвілля і адміністрації будинку.

До речі, у минулому подолати ці дефіцити було нетрудно, бо Союз мав більше членство та тим самим розпоряджав більшими прибутками, які можна було використовувати на покриття дефіцитів. Таким чином тоді не доводилося покривати дефіцити з резервних фондів. Тим часом тепер, щоб достосуватися до сучасних умов і розв'язати справу вищезгаданих дефіцитів, на нашу думку, треба піти вже втертими шляхами інших та уважно простудіювати усю діяльність УНСоюзу.

Ми свідомі, що в широкій діяльності УНСоюзу є чимало гілок, які були важливі в минулому, але сьогодні їх можна спокійно прибрати без впливу на цілість діяльности установи. Цей крок повинен допомогти нам поставити Український Народний Союз на нові рейки сьогодення та ввести його без труднощів у XXI століття.

Підсумовуючи, хочемо ствердити, що перехід УНСоюзу на нові рейки діяльности буде нелегким. Успіх його залежить насамперед від всесторонньої підтримки читачів і членів УНСоюзу, які, на нашу думку, повинні постійно дбати про зростання членства в УНСоюзі, бо тільки зростання членства запевнить дальше ведення широкогранної діяльности УНСоюзу. Віримо, що наші доброзичливі думки будуть взяті до уваги на нарадах Головного Уряду Українського Народного Союзу, що мають відбутися 15-го травня ц.р. на Союзівці.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про материн хліб і „Отче наш"

Дивлячись на великодній український стіл, мусимо ствердити, що при всій його різноманітності у запахах і кольорах, при всій урочистості святочної учти, пальму першости, понад м'ясива та інші традиційні присмаки, таки треба віддати пасці. Хоча і вираз, що ним окреслено це чудо кулінарії, є чужинецьким і в ній можуть бути заморські компоненти, та на добру справу, то таки це „хліб насущний", а все інше — то його власне і вирізняє з-посеред щоденних хлібів і вводить у ранґу святочного великоднього хліба.

Такі, власне, рефлексії ділили ми зі сердечною знайомою, стоячи біля святочно накритого стола, де пишалася своїми золотистими боками пухка і вродлива, бо чудово вироблена, така наша, така завжди рідна великодня паска. Саме від її золотавої пишної постави і почалася наша розмова про священодійства при виробі того святого для всіх хліборобських народів хліба насущного.

Розмова велася зі знаною у нашій громаді майстринею випікання різноманітного ритуального печива, який воно має великий сенс і як може бути символом родини, роду, а то й, без перебільшення, цілого народу.

Не так давно, розказувала вона, її запросили до Бостону, де в університеті мала розповісти про різні роди українського печива та показати, як його слід виконувати. Серед слухачів були в більшості студенти, які з цікавістю слухали пояснення того, яку глибоку символіку та силу мав і має хліб в українському побуті та скільки його випікають до різних-прерізних оказій. Все пройшо гарно, цікаво та без переживань. Але коли вона закінчила свої покази та вияснення, до неї підступила старенька худощава жінка з паличкою в руках і з глибоким щирим зворушенням вияснила, що ці лекції нагадали їй все те, що колись передала їй мати — селянка із Західньої України, яка, приїхавши на заробітки до Америки, одружилася з італійцем та Бог дав їм, а вона виховала шестеро дітей. Неписьменна, не вміла вона навчити їх читати і писати українською мовою, бо сама не знала шкільних премудростей і не зуміла вже навчити їх навіть мови, так що всі вони „потонули" в американсько-італійському морі. Але єдине, чого вона все таки навчила дочок, то пекти великодню українську паску та нести її разом із яєчками і ковбасою святити на Великдень до церкви. І вони робили це кожного року, не схибивши маминій пам'яті та науці.

Паска і „Отче наш" — дві святості, яких не забула і зберегла ця старенька жінка донині. Це був для неї той єдиний спадок, що передала мати, як заповіт пам'яті про незнану їй Україну. Це стало „євшан-зіллям", запах якого тепер так живо відродився, збудивши спогади про давно померлу маму і її дар. Це те, що спонукало 80-літню американку українського походження шукати у бібліотеці Гарварду за матеріялами про Україну, це той запах євшану, що привів її на доповідь про українське традиційне печиво і на його показ, бо що може бути святішого за маму і хліб? Запізно було вертатися їй тепер в український світ, але не запізно з глибоким пієтизмом та повагою згадувати те, що колись дала на спогад рідна мати. А може то запах хліба, що пекла колись мама, покликав її шукати дороги до маминої батьківщини? — „І уявіть собі, — зі зворушенням закінчила свою розповідь моя знайома, — ця жінка зі сльозами на очах дякувала мені за подих України, що його дістала від мене і тремтячим голосом без затримки промовила українською мовою ту єдину молитву, що її навчилася дитиною від мами, бо там сказано 'хліб наш насущний дай нам днесь...'"

Ми обі замовкли. І, здається, кожна з нас думала те саме — про цю силу спомину материнської любови і науки, що не стерся з пам'яті стільки років і залишив глибокий слід у житті людини, яка пережила цілий вік свій в інших обставинах, в іншому світі, — донька неписьменної жінки стала вчителькою і все життя розмовляючи і думаючи іншої мовою, таки ніколи не забула того, що її мати передала на пам'ять: два скарби народу, з якого походила — хліб і „Отче наш".

О-КА

СПРОСТОВАННЯ

У листі до редакції п.з. „У справі щоденника 'Свобода'" (ч. 86 з вівтірка, 9-го травня ц.р.) подані цифри без перевірки і не відповідають дійсності. Вважаю своїм обов'язком вибачитись перед читачами за цей недогляд.

Д-р Роман Барановський
Кергонксон, Н.Й.

Відбулися 20-ті Річні збори кредитівки в Бостоні

Дня 2-го квітня 1995 року відбулися річні Загальні збори, 20-ті з черги Української Братської Федеральної Кредитової Кооперативи в Бостоні.

Згідно з 20-річною традицією в українській католицькій й українській православній церквах відслужено Святі Літургії в намірені членів, а по Літургіях відправлено Панахиду за померлих членів кредитівки.

Збори привітанням присутних відкрив д-р Іван Дідюк, ініціятор, засновник і незмінний голова кредитівки. Він попросив д-ра о. Ярослава Налисника, пароха Української Католицької Парафії Христа Царя у Бостоні, вести молитву. По молі прочитав порядок наради, відтак привітав присутніх з 20-річчям кредитівки.

Д-р І. Дідюк

Після відчитання протоколу минулорічних загальних зборів, котрий прийнято одноголосно без змін, приступлено до звітів Управи. Д-р І. Дідюк, звітуючи коротко пригадав присутним членам, як тяжко було заснувати Кредитівку, одержати чартер, однак при Божій помочі нам вдалося 24-го червня 1975 року такий чартер отримати, цей день буде записаний дуже позитивно в історію української громади міста Бостону.

Протягом двадцяти років діяльности, кредитівка мала великі успіхи, матеріяльно дуже багата помагала церквам, організаціям, товариствам і потребуючим особам. При цьому голова д-р І. Дідюк покликався на два останні факти: при кредитівці був створений фонд Лесі Ісаєвич, з якого заплачено за університетські студії Лесі, які вона закінчила з великим успіхом, а тепер дістала стипендію на Прінстовн Університеті на вищі студії. При кредитівці також перевірено збірку на дім генерального консуляту в Ню Йорку, зібрано 13,100 долярів.

Відтак звітували секретар кредитівки Антін Галонська, Соня Грінченко, скарбник Любомир Щудлюк.

По звітах була дискусія над ними, по котрій вибрано трьох нових членів Управи.

Голова зложив подяку та висловив признання членам дирекції і комітетів за їх жертвенну працю, за їх вклад у розвиток нашої установи. Рівнож подякував всім присутнім членам і гостям, що прийшли на збори, щоб докладніше довідатися про діяльність кредитівки.

Від Українсько-Американських Ветеранів та Спілки Української Молоді, Відділу в Бостоні, привіт склав провідник станиці ветеранів у Бостоні Володимир Михайлів.

Після вичерпання програми і вияснення деяких справ, голова І. Дідюк формально закрив річні збори і попросив о. Ярослава Налисника відмовити кінцеву молитву.

Н. Н.

В. Кейс отримав нагороду визначного професора

Віталій Кейс, викладач англійської мови і літератури в Ратгерському університеті в Нюарку, Н. Дж., одержав 17-го квітня відзначення за визначні успіхи. Ратгерський університет наділяє такою нагородою найкращого викладача тільки раз на рік. На цей раз високе признання професорського жюрі заслужив собі українець. Ми поздоровляємо його з таким небуденним успіхом!

Слід згадати, що осінню проф. Кейс викладатиме в Донбасі в Слав'янському Педагогічному Інституті... Викладатиме він англійську мову, педагогічну лінгвістику та українську літературу в діяспорі.

Н. Н.

Д Львова — рукою подати

Я певний в пам'яті багатьох член української громади в Чика лишився добрий спомин інавгураційний полет лі компанії „Авіялінії У їни", здійснений 9-го черв минулого року. В той не ній день на летовищі О з нагоди відкриття нов авіяційного маршруту, які з'єднав столицю України з центром середнього заходу Америки, відбула урочиста зустріч, після якої керівники компанії відповідали на запитання учасників.

Найперше присутні цікавилися, коли буде прокладено прямий повітряний шлях до Львова, адже в той час не можна було дістатися до цього міста без проміжних зупинок. Ця проблема хвилювала багатьох, адже більшість американців українського походження, які прибули до ЗСА в 50-их роках, є вихідцями із західньої України.

Повинен визнати, що тоді керівники авіяційної компанії не дали чіткої відповіді на поставлене питання, вони посилалися на різні причини, які ніби заважали задовольнити бажання майбутніх потенційних пасажирів.

Та ось останнім часом в компанії „Авіялінії України" сталися великі зміни. Поперше, значно зросло підприємство за рахунок того, що воно об'єдналося з кількома обласними авіяційними загонами, а подруге, до його керівництва прийшли нові люди, очолив компанію досвідчений спеціаліст, добрий знавець авіяції В'ячеслав Ільїн. Тепер з'явилися нові можливості, які дозволили здійснити те, про що давно мріяли не тільки львів'яни та мешканці сусідніх з ними областей, але і їх побратими за океаном.

— В літній розклад полетів, який діятиме від 26-го березня до 28-го жовтня, — розповідає представник компанії „Авіялінії України" в Чикаґо Сергій Тірських, — введено новий маршрут Чикаґо — Львів — Київ. З летовища О'Гейр літак відправляється о 5-ій годині 55 хвилин по полудні за місцевим часом. Переліт до Львова здійснюватиметься без затримки і триватиме біля дев'яти годин. Після короткої зупинки у Львові літак візьме курс на Київ, куди прибуде о 2-ій годині 40 хвилин по полудні.

Повернення до Америки здійснюватиметься таким чином: пасажирам, які вилітатимуть зі Львова, літаком прибудуть до Борисполя, де пересядуть на літак, який о 9-ій годині 40 хвилин полетить до Чикаґо.

І ось настав день 13-го березня, до якого ретельно готувалися в Києві, Львові і Чикаґо. І хоча дехто вважає, що число 13 нещасливе, але всі підготовчі праці були виконані вчасно і якісно. Про це йшла мова з членами залоги літака, з якими я мав нагоду зустрітися в переддень першого полету.

Керівництво компанії „Авіялінії України" доручило здійснити полет за новим розкладом досвідченому пілотові Вікторові Кукіну. Він киянин, закінчив 1971 році в Кременчуці училище цивільної авіяції і з того часу подалав на сталевих птахах різних моделів кілька мільйонів кілометрів. Він одним з перших опанував технікою пілотування літаками типу ІЛ–62 М, на яких тепер українські летуни здійснюють трансконтинентальні полети.

Великий досвід на міжнародних трасах мають всі члени залоги, до складу яких входять: другий пілот Юрій Новоселецький, штурман Петро Кияця, бортінженер Ігор Овчаренко та бортрадист Віктор Вожайло.

Обслуговування пасажирів покладено на групу стюардес, очолювану Ірину Пухову. Ось що вона сказала:

— Минуло 17 років з того дня, коли я, здобувши професію стюардеси, вперше піднялася на борт літака. Подобається мені моя професія, люблю служити пасажирам. Це тільки на перший погляд може здатися, що наша праця проста. Від нас вимагається володіння іноземними мовами, вміння в разі потреби надати пасажирові першу медичну допомогу, не говорячи вже про те, що треба відмінно знати свою справу, бути до певної міри психологом, щоб знайти підхід до кожної людини. Всі ці якості притаманні моїм подругам по праці: Олені Грищенко, Антоніні Деревенській, Наталці Єфименко, Ірині Крамаренко та Ліні Остапчук. Отже, ми з нетерпінням чекаємо зустрічі з пасажирами, обіцяємо їм першорядну обслугу.

Хоч ще нескоро колись буде писатися історія „Авіялінії України", то варто було б там зазначити, що першими за новим маршрутом до Львова полетіли мешканці Чикаґо, а саме подружжя Ковтунів, Карновський, Дмитріїв, Бойко та інші. Всі вони просили передати керівництву компанії „Авіялінії України" подяку за те, що тепер до Львова рукою подати.

На мій погляд, до цих слів приєднаються всі американці українського походження.

Анатолій Гороховський

Бурхливий...

(Закінчення зі стор. 2)

З'явилася іще одна добра ознака: потроху почала рости заробітна плата там, де виробляють щось корисне — товари або послуги. Я зараз не кажу про приватний сектор — там давно заробітки більш-менш пристойні. Я маю на увазі державні установи: там, де ще півроку тому платили по 10-20 долярів на місяць, сьогодні отримують по 40-80. Звісно, це мало, та все ж коли платня зростає вчетверо, люди починають дивитися на світ веселіше. Мені не треба далеко ходити, щоб пересвідчитися в цьому: я суджу по своїх родичах, а їх у мене не бракує.

Вважаю доволі обнадійливою й таку заяву Л. Кучми: уже 38% продукції в Україні виробляє приватний сектор. Іще одна цифра: в сільському господарстві на 14% землі приватний сектор виробляє 44% всієї харчової продукції. Отже справа виглядає не так похмуро, як нам здавалося вчора.

ПОДЯКА

Дня 17-го грудня 1994 року з волі Всевишнього відійшла у вічність наша найдорожча і незабутня ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

АННА (НУСЯ) СОКОЛЬСЬКА
з дому ПРИШЛЯКІВ

Ми не в силі подякувати всім особисто за так численні персональні, листовні й телефонічні вияви співчуття, тому цією дорогою висловлюємо нашу найщирішу подяку рідні, приятелям і знайомим та всім, що своїми молитвами, пожертвами й участю віддали останню прислугу у пошану покійній Нусі.

Дякуємо Всечеснішим отцям Павлові Воленському та Кирилові Анґело за відправу Панахиди, Святої Літургії та зворушливе прощальне слово і відпровадження покійної на вічний спочинок на цвинтар церкви св. Архистратига Михаїла в Ґлестонбері, Конн.

Щира подяка хорові „Діброва" та диригентові О. Пришлякові за молитовний спів під час Панахиди, Святої Літургії й на цвинтарі.

Ми невимовно вдячні за теплі слова прощання Олександрові Пришлякові, голові УПТ-ва під час Панахиди та Остапові Сокольському і Варці Бачинській, що приїхала на похорон з Христиною Певною та поділилася споминами з молодих шкільних літ, під час тризни.

Дякуємо всім членам родини і приятелям, що несли домовину.

Наша щира подяка отцеві мітратові д-ру Іванові Тилявському, парохові укр. кат. парафії в Норт Порт, Фльорида за поміщення в церковному віснику повідомлення про несподівану смерть нашої дружини, мами і бабусі, вислови співчуття родині та відправлення Святої Літургії і Панахиди.

Сердечна подяка проф. Романові Романишину, голові Відділу УПТ-ва в Норт Порті, Фла. за старанням якого відправилася Свята Літургія в сороковий день смерти та за його зворушливі слова під час поминального сніданку в Норт Порті, як також дякуємо Наді Іванчук, що прощала від Відділу СУА в Норт Порті і Нусі Хоманчук, яка зворушливо поділилася споминами приятельського життя з покійною.

Дякуємо О. Пришлякові і редакторові Миколі Галіву за написання і поміщення некрологу в журналі „Патріярхат"

Рівнож щира подяка всім, що в сороковий день після смерти взяли участь у Святих Літургіях за спокій душі покійної в Гартфорді, Ню Брітен, Брукліні, Ню Йорк, Дітройті і в Норт Порті, де зорганізовано зі свічками стояли під час Панахиди, при молитовному співі Лампіки, Качмарського, Костишина і Чорнія.

Дякуємо всім, що приїхали на похорон з далеких околиць, а головно нашій приятельці Нусі Хоманчук, яка переборола всі труднощі та приїхала з далекої Фльориди.

Ми вдячні Славі Кукіль за гостинне приняття та нічліг для приїжджих гостей, А. Наконечному, голові Українського Народного Дому за приготування залі, П.Дидинові за приготування тризни і похоронному заведенні Талярського за солідне і зразкове переведення похорону.

Наша щира вдячність всім жертводавцям, які зложилил свої пожертви на Святі Літургії, благородні цілі та квіти.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:

Нуся і Микола Хоманчуки, Володимира Теслюк, Евгенія і Микола Степанець, Зірка і д-р Остап Сокольські, Джефрін Темкін, Анна, Олександер, Ася і Андрій Пришляки та Марта, Андрій, Надя і Микола Мостовичі.

Спільний вінок від: Ярослави Кукіль, Іванни і д-ра Михайла Яцухів, Ірини і д-ра Ярослава Остап'юків, Марти і Мирослава Ломаги, Ірини і Володимира Левських, Ірини Чайковської, Ірини Ґудз, Лесі і Романа Романишинів і Павла Крамара.

Спільний вінок від: Стефи, Петра і Адріяна Пришляків та Дарусі, Стефана Делаліо і Христини, Бреда Фарлей.

Спільний вінок від: Джейн, Томаса Степанець та Еллі, Джана Морсело, Родина Болдасарі, Масс Пейпер Воркерс, Франціс і Том Ін.

ПОЖЕРТВИ В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОЇ НУСІ СОКОЛЬСЬКОЇ ЗЛОЖИЛИ:

НА СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:

Марія Душник, Осип Гладун, Наталія і Роман Заставські, Ліліян і Адріян Іванчуки, Леся і Денис Киннели, Неля і Зенон Крамарчуки, Ірина і Борис Крамарчуки, Леся Крумшин, Александра і Борис Крупа, Евгенія Ковальська, Галя і д-р Володимир Король, Ріта Лелізія, Марта і Мирослав Ломаги, Леся і Василь Мочули, Орися Панчук, Олімпія і Володимир Роговські, Леся і Роман Романишин, Роман Соболь, Ґеня і Петро Стасів, Евгенія і Микола Степанець, Микола Тінишин, Стефанія і Стефан Фаль, Люба і Ярослав Федун, родина Форд, Анна Чудакевич, Михайло Куртяк, Дженет Субаш, Давид Лудз.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ

по	100 дол.:	Роман Сокольський з родиною, Ольга Зацухна, Леся Крумшин з родиною;
по	50 дол.:	Варка і Ярема Бачинські, Лідія і Володимир Величковські, Марта Данилюк, Даруся і Стефан Делаліо, Ірина і Ярослав Куровицькі, Евген Лапчак, Христина і Богдан Певні, Анна і Олександер Пришлик, Стефанія і Петро Пришляк, Марія і Осип Серна, Володимира Теслюк, Марія і Антін Тилки;
	30 дол.:	Оксана Рак;
по	25 дол.:	Відділ СУА-93 Гартфорд, КТ, Галинаі Онуфрій Білоголовські, Ярослава і Ярослав Букашевські, Марія і Дмитро Зеграй, Люба і Олег Кінах, Ярослава Кукіль, Мирослава Кузьо, Ірина Капустинська, Оксана Мельничин, Марта і д-р Андрій Мостович, Ірина і Володимир Левські, Ірина і д-р Ярослав Остап'юк, Стефанія і Стефан Покора, Галя і Роман Поритко, Іванна і д-р Михайло Яцух, Марія Душник, Меланія і Роман Кузьма, Люба і д-р Мирослав Прокоп, Ірина Чайковська;
по	20 дол.:	Катря Гадзевич, Люся і Михайло Гарасимів, Ірина і д-р Володимир Ґерент, Надя Іванчук, Павло Крамар, Юля Масник, Катгелін О'Боннел Мосс, Володимир Саляк, Стефанія і Евген Сиротюки, Стефа Стасишин, Марія Стефанишин, Леся і Михайло Шевчук, Олександер і Роза Шендюк, Віра і Богдан Ціропалович, о. мітрат д-р Іван Тилявський, Михайло Шулевський;
по	15 дол.:	Марія Наваринська, Зірка Рудик, Ніля і д-р Богдан Соколович, ...
по	10 дол.:	... і А. Григоріїв, Катерина і Іван Дебелюк, Тамара Дутка, Таня і Адріян Зборовські, Евстахія Матвієнко, Павліна Підляк, Любомир Рокицький, Леся Татарко, Неллі Федеркевич, Віра Яворська.

Разом ____________ 1,915.00 дол.

НА ЛЬВІВСЬКУ БОГОСЛОВСЬКУ АКАДЕМІЮ:

	100 дол.:	Роман Сокольський з родиною;
	75 дол.:	Леся і Роман Романишин;
по	50 дол.:	Мирон Грамяк, Марта Данилюк, Марта і Мирослав Ломаґи, Марта і д-р Андрій Мостович, Ірина і д-р Ярослав Падох, Ольга і Юрій Пастернак, Анна і Олександер Пришляк, Стефанія і Петро Пришляк, Ірина і Мирон Радзикевич, Олімпія і Володимир Роговські, Каролина і Іван Чубан, родина А. Іванчук — Р. Заставські;
	45 дол.:	Роман Іваницький;
	35 дол.:	Володимир Кифор;
	30 дол.:	Марійка і Ігор Білинські;
по	25 дол.:	Ярослав Березовський, Даруся і Стефан Делаліо, Анна Демчук, Анна і Петро Добрянські, Ґеня і Іван Круліковські, Александра і Борис Крупа, Анастазія і Володимир Мерещак, Зеновія і Василь Никифоруки, Анна Олексишин, Стефа і Іван Олійники, Стефа і Михайло Павлічко, д-р Анна і Василь Самофал, Ольга і Іван Станчак, Нуся і Микола Хоманчуки, Ярослава Чіх, Леся і Роман Яськів, Іванна і д-р Михайло Яцух, Андрій Пришляк;
по	20 дол.:	Богдан Висоцький, Ірина Гарасим, Марія і Омелян Граб, Ірина і д-р Володимир Ґерент, Леся і Іван Дитюк, Лена Барабаш, Катерина і Стефан Качмарський, Богдан Козак, Галя і д-р Володимир Король, Іванка і Ярослав Костишин, Джулія Костишин, Анна і Ралф Маріяні, д-р Володимир Мотика, Любомир Рокицький, Зірка і д-р Остап Сокольський, Оксана і Михайло Тарапацькі, Зіна і Мирон Ференц, Софія і Микола Филипович, Таня і д-р Юліян Сілецькі, Віра і Богдан Ціропалович, Марія і Семен Чорній, Леся і Михайло Шевчук, Віра Яворська, Оля і Григорій Якимів, Леся і Іван Яриш, Іся Пришляк;
	15 дол.:	Ярослава Кукіль;
по	10 дол.:	Маруся Бойдуй, Евгенія і Володимир Василенко, Петро Ганчарик, Надя Ґафткович, Катруся Зборовська, Марія і Микола Зень, Анна і Антін Качали, Ольга і Лев Стеткевич, Анна і Іван Табель, Ольга і Василь Тимочко, Марія Химинець;
по	5 дол.:	Меланія Барабаш, Галина Мартинів, Ольга Папроцька, Анна Скіп.

Разом ____________ 2,000 дол.

НА ФОНД ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ:

25 дол.: Оксана і Орест Кузьма.

НА ФОНД ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНИ:

25 дол.: Богдан Похмурський.

НА „СМОЛОСКИП":

25 дол.: Богдан Похмурський.

НА ПРЕСУ ПЛАСТУ В УКРАЇНІ:

25 дол.: Володимир Лучкань.

Загальна сума пожертв ____________ 4,015 дол.

Нехай Всевишній Господь нагородить усіх вас щедро своїми ласками за ваші співчуття, молитви і пожертви.

муж — РОМАН
син — РОМАН мол.
дочка — ОРИСЯ з дітьми АЛАНОЮ І НІНОЮ
син — ОРЕСТ з дружиною ЛЮСЕЮ і синочком ОЛЕКСАНДРОМ

К. Воєвідка є першуном американської військової лещатарської дружини на світових змаганнях .

Український кадет у відомій американській військовій Академії у Вест Пойнті, Кость Воєвідка, що цього року закінчує цю престижеву школу, брав участь як її представник у 37-их світових військових змаганнях у лещатарстві, що відбулися при кінці березня в Андерматт, Швайцарія, та став першуном серед американських змагунів альпійської комбінації, а в загальній оцінці здобув 22—ге місце.

Перше місце припало швайцарцеві Стівенові Льохерові, а друге здобули Урс Келін, також швайцарець, одночасно із італійським світовим мистцем з'їздового лещатарства Альберто Томба.

Кость Воєвідка мав цієї зими незвичайні успіхи у лещатарстві у змаганнях в ЗСА, коли лещатарська дружина з Вест Пойнту під проводом українського змагуна брала участь в університетських мистецтвах сходу ЗСА в Ню Гемшир, де з-поміж 100 змагунів К. Воєвідка здобув друге місце у крутобігу, четверте в альпійській комбінації і 15-те у великому крутобігу. На цій підставі його дружина закваліфікувалася до крайових мистецтв ЗСА в Айдаго, де вони осягнули 5-те і 6-те місце разом із нордійською дружиною Вест Пойнту.

На закінчення цього успішного лещатарського сезону К. Воєвідка був обраний як один із трьох змагунів-кадетів ЗСА репрезентувати американську державу на міжнародних змаганнях у Швайцарії.

К. Воєвідка, що студіює у Вест Пойнті від 1991 року, від початку змагався у лещатарському спорті та став найсильнішим змагуном цієї військової школи, наслідком чого його вибрано капітаном лещатарської альпійської дружини.

К. Воєвідка (зліва) з А. Томба під час змагань у Швайцарії.

Датки 59-го Відділу УНС на добродійні цілі

Бриджпорт, Конн. (І. Г.). — Щедрість та громадська діяльність 59-го Відділу УНС в нашій громаді є вже відома продовж багато років.

Наш Відділ часто спонзорує прихід св. о. Миколая для численних дітей Бриджпорту та околиці. Це є завжди дуже успішна імпреза із малою виховною програмою, яка притягає багато дітей, членів та гостей, можливих нових членів УНС. Наш Відділ теж організує пікніки, продажі печива, прогульки на Союзівку, концерти і т. п. Фінансовий секретар Тарас Сливінський проявлає багато ініціятиви та жертвенно працює для приєднання нових членів до нашого Відділу. Хоч багато старших членів нашого Відділу відходять, все ж таки число наших членів не зменшується.

На останніх Загальних річних зборах нашого Відділу 22-го січня 1995 року присутні члени уповноважили Управу Відділу призначити датки на добродійні громадські цілі. Управа Відділу під проводом голови Романа Стеця призначила такі датки: 100 дол. на Фонд Відродження України — УНС, 50 дол. — на допомогу дітям Чорнобиля, 50 дол. — для уломних дітей з України, які приїжджають на Спеціяльну Олімпіяду в Коннектикат, по 25 дол. для УККА і УАКРади і 200 дол. на ремонт церкви Св. Покрови, де наш Відділ користає із залі та кухні.

Крім грошевих датків на громадські цілі члени Управи та члени Відділу співпрацюють у всіх місцевих імпрезах та є активними членами інших організацій. Наш 59-ий Відділ має добре ім'я в бриджпортській громаді, що помагає приєднувати нових членів.

Диригент В. Щесюк

В. Щесюк

Нещодавно наспіла добра вістка, що Володимир Щесюк, дириґент, який осягнув великих успіхів у колишньому СССР, став постійним дириґентом симфонічної оркестри міста Лівонія, Миш. Як скрипаль грав у Лівонії та був ассистентом концертмайстра симфонічної оркестри міста Воррен, Миш, дириґентом чоловічого хору „Ватра" при Українському Культурному Центрі у Воррені, дириґентом мішаного хору при церкві св. Йосафата. Брав участь у громадських імпрезах як скрипаль, з дружиною Любою, піяністкою.

Від наймолодших літ розвивав свій талант в музиці. Колишній студент професора Юрія Луціва і професора Миколи Колесси у Львові. Був дириґентом львівської філармонічної оркестри і Львівського Театру Опери і Балету. Щесюк був два роки дириґентом-стажистом московського Великого театру, де дириґував цілим рядом вистав. Доля кинула його у Киргизію, де пробув шість років, і там як дириґент поставив багато опер на сцені киргизького національного театру, серед яких: „Князь Ігор", „Кармен", „Богема", „Аїда", „Дон Жуан" та інші. „Богема" була знята на фільм, як краща вистава року, білоруським центральним телебаченням. За постанову нової історичної національної опери „Сепіль" В. Щесюк удостоївся чести стати першим українським лавреатом державної нагороди Киргизії імені А. Малдибаєва.

В 1991 році виїжджає до Америки. Життя спочатку не було встелене трояндами, та й вони мають колючки, що дають знати про своє існування. В. Щесюк завзято вивчає англійську мову на Вейнському університеті. Старається доповнити вимоги, щоб одержати потрібні документи відповідно до його кваліфікацій і досвіду. Слід сказати що Кен Келсі, підприємець, президент симфонічної оркестри Лівонії, людина освічена і культурна, що вів нею довгий час, повірив у талант В. Щерсюка і поставився до нього дуже добре. Він мав великий вплив на заміну дириґентів. З нововибраною дирекцією стрінулася наша громада, коли члени дирекції прийшли до церкви св. Йосафата на велику співану Службу Божу, щоб почути нашу церковну музику і хор, яким дириґує Володимир Щесюк, а головою хору є шляхетна Зеня Серафин. Після Служби Божої гостей вітали у церковній залі кавою та солодким. Гості були захоплені відправою та сердечністю нашої громади. Отець парох Бернард Панчук, ЧСВВ, привітав гостей і сказав відповідну до хвилі проповідь. Ярослав Дужий також вітав гостей і творив приязну атмосферу.

Професійний талант маестра В. Щесюка, приязне ставлення до людей, співпраця з балетними школами та хорами середніх шкіл у Лівонії, ставлять добру позицію. Приємно було чути український репертуар, включений у програми концертів. Виступ хору церкви св. Йосафата із колядами зі симфонічною оркестрою був справжнім святом. Американська публика була схвильована. Вона наших коляд ніколи не чула і сприймала їх з великим захопленням.

Самостійність України має із тим багато до діла. Заінтересування Україною розвивається, а музична культура чи не найскоріше сягає до глибин людського єства.

Нашому дорогому маестрові В. Щесюку бажаємо успіхів в новій позиції!

Ярослав Дужий

Доповіді генерала К. Морозова і д-ра Р. Процика в Чикаґо

В суботу, 8-го квітня ц. р., українська громада Чикаґо поновно вітала в себе генерал-полковника Костянтина Морозова, який саме тепер перебуває на стажуванні, як старший науковий співробітник, у Гарвардському Університеті. Разом з генералом прибув д-р Роман Процик, екзекутивний директор Фонду Катедри Українознавства при Гарвадському Університеті. Доповіді були спонзоровані місцевими відділами УККА і УКРади та Т-вом прихильників Руху.

Д-р Процик говорив про найновішу фазу праці гарвардського осередку. Хоча здійснилися політичні зміни й Україна стала незалежною державою, західній науковий світ усе ще бачить українську науку й культуру крізь призму сильно закорінених впливів імперської Росії. Щоб цьому протидіяти, гарвардський осередок не тільки займається систематичним перекладанням і виданням творів нашої давньої й середньої літературної доби на англійську мову, але також працює в тому напрямку, щоб українські книги були втягнені у бібліотечні системи Заходу у відповідних, згідних з науковою правдою, клясифікаціях. Варто навести приклад, що славний, перекладений різними мовами „Опис України" Ґ. Л. Бопляна з 1660 року, який досі знаходився в категорії „подорожництво", перейшов, за стараннями гарвардського осередку, до належної категорії „Україна — історія". Осередок також видає рідкісні манускрипти та мікрофільми в цілі збереження старших і рідкісних творів. У площині наукових зв'язків з Україною, осередок спонзорує стажування науковців з України в Америці, відкриваючи, таким чином, Україні вікно до західного наукового світу. Крім того, осередок надає технічну допомогу науковим установам в Україні, у виді комп'ютерного обладнання та безкислотного паперу для цінних видань.

На початку свого слова генерал К. Морозов подякував українській громаді Чікаґа за постійну моральну підтримку, за запрошення й за військову параду, що нею комбатанти привітали його на летовищі. Його перебування у Гарварді добігає до кінця, через місяць він повернеться до Києва, щоб далі працювати у створеному ним Центрі Української Державности. З притаманною йому безкомпромісовістю й ясністю поглядів, генерал Морозов висловив ряд дуже тверезих думок про сьогоденну ситуацію в Україні. Між 1988 і 1991 роками почалося національне відродження України; осягнено суверенітет, згодом проголошено незалежність. Опісля, між 92-им і 94-им роками, здійснилася консолідація лівих сил, яка спричинила затримку національного відродження. Незалежність існує на папері, але її постуляти далеко не здійснені. Ставити, як це робить Президент Леонід Кучма, економічну незалежність перед політичною — неправильно; він сам починає це вже розуміти. Спершу Україна повинна визначитись політично, як держава демократична, некомуністична й прозахідня, а відтак з політично сильної плятформи проводити реформи економічні. З часу приєднання України до СНД почалися проблеми. Угоду цю довелося ратифікувати Верховній Раді задля співпраці з президентом і то була перша поступка демократичних сил. Росія від початку почала втручатися у внутрішні справи держав СНД. Повне привласнення Росією маєткових посідань амбасад і консульств колишнього Союзу є найкращим доказом того, що її політика залишається й надалі імперською. Стан заборгування України за енергоносії Росія використовує для того, щоб тримати економіку України під своєю контролею. Індустріяльний потенціял України треба відірвати від доцьогочасної совєтської системи, а не підтримувати цю систему з допомогою СНД. Для Заходу вигідно підтримувати політику Росії для того, щоб втримати балянс між НАТО та СНД. Тому якраз важливо, щоб Україна чітко заявляла про себе, щоб світ бачив її настанову на співпрацю із Заходом. Щодо Криму, то він повинен бути такою ж областю, як усі інші. Такі проєкти, як двомовність, подвійне громадянство, спільна оборона — шкідливі; їх треба рішуче відкидати, бо вони тільки зміцнили б впливове становище Росії.

На питання про стан української армії сьогодні прелегент відповів, що сам факт існування армії — це важлива ознака державности України. Він певний, що основна маса збройних сил готова обороняти безпеку української держави. Українізація армії, що була гарно розгорнута на початках, тепер дещо припинилася через нестачу підручників і вчителів. На жаль, переважаючою мовою спілкування між офіцерами й рядовиками є надалі мова російська. Присутність російських військ в Україні зосереджена у двох базах: у Чорноморській фльоті й при контролі ядерної зброї; бази ці використовує Росія для інфільтрації України. Все ж таки, факт посідання Україною ядерної зброї, хоча б тимчасового, є важливим чинником у стабілізації певної безпеки. Існують договори між Україною й Заходом, але немає політичної ґарантії безпеки України; вона повинна б входити в оборонну сферу Европи.

У підсумках генерал Морозов сказав, що без уваги на всі ці наболілі справи, що він їх заторкнув, він не втрачає надії на те, що таки прийде зворот до кращого. Саме тепер він бачить великий позитив у тому, що демократичні сили починають об'єднуватися й що створили в тій цілі Раду Демократичних Партій.

Оксана Роздольська

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

ІРЕНА ЧОПИК член УНС Відд. 253-го Т-ва ім. Івана Франка в Лудлов, МА померла 28-го листопада 1994 року на 61-му році життя. Нар. 8-го березня 1933 року в Горлівці, Україна. Членом УНС стала 1954 року. Залишила у смутку мужа Івана, синів д-ра Михайла і Івана, сестру Клару і четверо внуків. Похорон відбувся 1-го грудня 1994 року на цвинтарі св. Томи в Палмер, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Гаврильців, секр.

ВАСИЛЬ ДІДОХА член УНС Відд. 14-го Т-ва „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н.Дж. помер 27-го листопада 1994 року на 73-му році життя. Нар. 1920 року в Струтині Нижньому, Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, дітей Михайла з дружиною Дженет і Стефанію з донькою Олею та ближчу і дальшу родину в ЗСА і Україні. Похорон відбувся 30-го листопада 1994 року на цвинтарі Голливуд в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЙОСИФ СЕМЕНКОВ член УНС Відд. 320-го Братства Пресвятої Тройці в Балтиморі, МД помер 25-го жовтня 1994 року на 75-му році життя. Нар. 1919 року в Балтиморі, МД. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дружину Дженевю, трьох синів, дві доньки, семеро внуків та троє правнуків. Похорон відбувся 29-го жовтня 1994 року на римо-католицькім цвинтарі св. Йосафата в Балтиморі, МД.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Радь, секр.

ДМИТРО ПОПАДИНЕЦЬ член УНС Відд. 432-го Т-ва ім. Т. Шевченка в Торонто, Онт. Канада помер 11-го жовтня 1994 року на 84-му році життя. Нар. 1910 року в Павелчі, Станиславів, Україна. Залишив у смутку дружину Марію, синів д-ра Ігоря і Ореста з родинами. Похорон відбувся 14-го жовтня 1994 року, на цвинтарі св. Володимира в Оквилл, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослава Зорич, секр.

АННА КЕВИК член УНС Відд. 481-го Т-ва ім. Івана Франка в Карнеґі, Па. померла 2-го жовтня 1994 року на 86-му році життя. Нар. 23-го жовтня 1907 року в МекКіс Ракс, Па. Членом УНС стала 1945 року. Залишила у смутку синів Ника і Павла, дочок Наталію Кліфтон і Діяну Часорек. Похорон відбувся 5-го жовтня 1994 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Скатт Тавншип, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Гелен Возняк, секр.

СТЕПАН ГУЦМАН член УНС Відд. 245-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж. помер 27-го листопада 1994 року на 81-му році життя. Нар. 1913 року в селі Коропець, Бучач, Тернопіль, Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Періліпе, дочок Пері з родиною і Мерієн з родиною. Похорон відбувся 30-го листопада 1994 року на цвинтарі св. Марії в Трентоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Мартиненко, секр.

СТЕПАН БЕЗДУХ член УНС Відд. 57-го Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Коговз, Н.Й. помер 20-го листопада 1994 року на 73-му році життя. Нар. 1921 року в Україні. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Каролайну, синів Павла і Романа та доньку Христину, трьох внуків і двоє правнуків. Похорон відбувся 23-го листопада 1994 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Вотерфорді, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Савків, секр.